

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžfk/1/2016
Identifikačné číslo spisu: 1015200161
Dátum vydania rozhodnutia: 26.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Benczová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015200161.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Energetic Systems, s.r.o., Šamorínska 10, Bratislava, IČO: 46 780 751, (predtým ERS CREDIT spol. s.r.o., Šamorínska 10, Bratislava, IČO: 35 945 346), proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu č. 1100302/1/500763/2014/968 zo dňa 13. novembra 2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/27/2015-537 zo dňa 26. mája 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/27/2015-537 zo dňa 26. mája 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1100302/1/500763/2014/968 zo dňa 13. novembra 2014 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Daňového úradu Bratislava (ďalej aj ako „správca dane“) č. 9104404/5/3162611/2014 zo dňa 02. júla 2014 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Správca dane rozhodnutím vydaným v prvom stupni nepriznal žalobcovi nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie február 2013 v sume 10.187,74 Eur a vyrubil vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty (ďalej aj ako „DPH“) v sume 17.812,26 Eur, t. j. vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 28.000 Eur.

II.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku poukázal na zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, podľa ktorých správca dane zaslal dňa 07. mája 2013 žalobcovi oznámenie o daňovej kontrole, ktoré bolo daňovému subjektu doručené dňa 09. mája 2013. Daňový úrad Bratislava vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie február 2013, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 9104404/5/1377047/2014 zo dňa 09. apríla 2014, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 22. apríla 2014 spolu s výzvou na vyjadrenie sa k

zisteniam uvedeným v predmetnom protokole. V priebehu daňovej kontroly bolo zistené, že žalobca si v kontrolovanom zdaňovacom období uplatnil právo na odpočítanie dane za deklarované zdaniteľné obchody, a to z faktúry č. 13VF0061 - fakturovaná suma 20.000 Eur za poradenskú činnosť pre poskytovanie úverov a pôžičiek od spoločnosti ERS Holding, spol. s.r.o., Malé Pálenisko, Bratislava a faktúry č. 13VF017 - fakturovaná suma 8.000 Eur za spracovanie podkladov na výrobu softvéru pre automatický výpočet úrokov z úverov a pôžičiek od spoločnosti ERS systems spol. s.r.o., Šamorínska 10, Bratislava. Správca dane konštatoval, že pri daňovej kontrole zistil porušenie § 49 až § 51 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) žalobcom tým, že si uplatnil právo na odpočet dane z pridanej hodnoty zo služieb oslobodených od dane z pridanej hodnoty v zmysle § 39 zákona o DPH.

Krajský súd ďalej z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca v lehote stanovenej správcou dane vo výzve č. 9104404/5/1459223/2014 zo dňa 11. apríla 2014 doručil vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole, v ktorom okrem iných pripomienok žiadal z daňového konania vylúčiť zamestnancov správcu dane (strana 48 a taktiež na str. 23, 46 namietal zaujatosť konania správcu dane). Rovnako tak žalobca v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu na str. 123 a 127 okrem iných skutočností namietal aj zaujatosť správcu dane.

Krajský súd mal jednoznačne za preukázané, že správca dane začal daňovú kontrolu u žalobcu podľa § 46 ods. 2 daňového poriadku v deň uvedený v oznámení o vykonaní daňovej kontroly č. 9104404/5/1684241/2013 zo dňa 02. mája 2013, t. j. 21. mája 2013. V zmysle § 46 ods. 9 daňového poriadku je daňová kontrola ukončená dňom doručenia protokolu. Nasledujúci deň po dni doručenia protokolu s výzvou podľa § 46 ods. 8 daňového poriadku začína vyrubovacie konanie (§ 68). Krajský súd uviedol, že žalobca vo vyjadrení k protokolu zo dňa 13. mája 2014 žiadal z dôvodu namietanej zaujatosti vylúčiť zamestnancov správcu dane z ďalšieho daňového konania (str. 48 posl. veta). Podľa názoru krajského súdu sa správca dane námietkou žalobcu týkajúcou sa zaujatosti zamestnancov správcu dane a žiadosťou o ich vylúčenie z ďalšieho daňového konania žiadnym spôsobom nezaoberal a namietaní zamestnanci naďalej pokračovali vo vyrubovacom konaní, pričom správny orgán aj rozhodol napadnutým prvostupňovým rozhodnutím. O vznesenej námietke žiadnym spôsobom nerozhodol, nevyhodnotil ju ani ako námietku proti postupu zamestnanca správcu dane, resp. ani ako sťažnosť, čo podľa krajského súdu vyplýva z predloženého administratívneho spisu. Ďalej krajský súd dôvodil, že žalobca opakovane v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu na str. 123 a 127 okrem iných skutočností namietal aj zaujatosť zamestnancov správcu dane. Ani s touto námietkou zaujatosti sa podľa názoru krajského súdu žalovaný nezaoberal, nerozhodol o nej ani v napadnutom rozhodnutí, keď žalobca ako jeden z odvolacích dôvodov uviedol aj námietku zaujatosti voči zamestnancom správcu dane, ktorí mali v daňovej kontrole pokračovať aj po ním vznesenej námietke zaujatosti.

Krajský súd poukázal na ustálenú súdnu judikatúru, z ktorej možno konštatovať, že ak účastník konania vedeného podľa daňového poriadku spochybní nezaujatosť všetkých zamestnancov orgánu verejnej správy, nemá orgán verejnej správy možnosť výberu, ako bude ďalej postupovať. Je totiž povinný postupovať spôsobom, ktorý je pre takýto prípad daňovým poriadkom predpísaný. To znamená, že o námietke zaujatosti zamestnancov musí byť rozhodnuté. Nie je možné tento postup obísť tak, že bez rozhodnutia o námietke dotknutí zamestnanci orgánu verejnej správy budú naďalej pokračovať v daňovom konaní a správny orgán vo veci bez rozhodnutia o vznesenej námietke zaujatosti aj rozhodne vo veci samej.

Krajský súd mal za to, že postupom správcu dane došlo k obídenu ustanovenia § 60 daňového poriadku týkajúceho sa vylúčenia zamestnancov správcu dane z daňového konania. Takýto postup krajský súd považoval za arbitrárny. Keďže podľa krajského súdu sa v konaní pred správnym orgánom vyskytla vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, o vznesenej námietke zaujatosti žalobcom nebolo rozhodnuté, krajský súd sa ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v žalobe nezaoberal.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a vzhľadom na úspech v konaní bolo žalobcovi priznané právo na náhradu trov, ktoré pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku vo

výške 70 Eur.

III.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, žiadal rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu zamietnuť.

So záverom krajského súdu o tom, že o námietke zaujatosti žalobcu nebolo rozhodnuté, a preto je napadnuté rozhodnutie žalovaného nezákonné, sa žalovaný nestotožňoval. Poukázal na to, že daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie február 2013 bola u žalobcu vykonaná z dôvodu podozrenia, že žalobca a daňové subjekty v reťazci obchodných spoločností, ktoré sú personálne prepojené osobou S., si prostredníctvom podaných daňových priznaní uplatňovali a aj odpočítavali DPH z deklarovaných zdaniteľných obchodov, ktoré nemali ekonomické opodstatnenie. Podľa žalovaného zistenia správcu dane nasvedčujú tomu, že sa v danom prípade jedná o typický umelo vytvorený reťazec, ktorý bol uvedenou osobou vytvorený za účelom získania daňovej výhody - čerpania nadmerných odpočtov zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.

V ďalšom žalovaný poukázal na zistenia správcu dane vyplývajúce z predmetnej daňovej kontroly. V kontrolovanom zdaňovacom období si žalobca uplatnil právo na odpočítanie dane za deklarované zdaniteľné obchody v sume 20.000 Eur za poradenskú činnosť pre poskytovanie úverov a pôžičiek od dodávateľskej spoločnosti ERS Holding, spol. s.r.o., Malé Pálenisko, Bratislava (personálne prepojená spoločnosť) na základe dodávateľskej faktúry č. 13VF0061 a v sume 8.000 Eur za spracovanie podkladov na výrobu softvéru pre automatický výpočet úrokov z úverov a pôžičiek od dodávateľskej spoločnosti ERS systems spol. s.r.o., Šamorínska 10, Bratislava (personálne prepojená spoločnosť) na základe dodávateľskej faktúry č. 13VF017. Zo zistení správcu dane vyplynulo, že sa jedná o poskytovanie finančných služieb (poskytovanie úverov a pôžičiek) a s nimi spojených služieb, ktoré mal platiteľ dane zahrnúť do druhej skupiny, z ktorých nebude daň na vstupe odpočítateľná, t. j. prijaté tovary a služby platiteľ dane použije výlučne na činnosti oslobodené od dane podľa § 28 až 42 zákona o DPH.

Všetky zistenia správcu dane boli premietnuté do protokolu z daňovej kontroly č. 9104404/5/1377047/2014 zo dňa 09. apríla 2014. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na vyjadrenie žalobcu zo dňa 13. mája 2014 k protokolu, str. 48 a rovnako na odvolanie zo dňa 22. júla 2014 proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane, str. 123 a 127, kde žalobca uviedol, že „vzhlľadom na maximálnu možnú zaujatosť a neobjektívnosť zamestnancov správcu dane, žiada, aby boli daňové kontroly daňového subjektu a jeho dcérskych spoločností presunuté do kompetencie iných zamestnancov správcu dane, poprípade iného správcu dane, poprípade do kompetencie iného nezávislého orgánu štátnej správy“. Žalovaný na základe dôvodov uvedených v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžf/16/2009 zo dňa 23. februára 2011 považoval námietky žalobcu, v ktorých uvádzal možnú zaujatosť a neobjektívnosť všetkých zamestnancov Daňového úradu Bratislava, za nedôvodné.

Považoval za potrebné uviesť, že žalobca v procese výkonu daňovej kontroly predložil len také doklady a dôkazy, ktoré preukazovali skutočnosť, že sa jedná o prijaté služby spadajúce do okruhu finančných služieb, ktorých výsledkom je poskytovanie úverov a pôžičiek. Táto činnosť je v zmysle zákona o DPH oslobodená od dane, čo znamená, že nárok na odpočítanie dane pri prijatej službe žalobcovi nevzniká. Podľa žalovaného sa žalobca snaží znegovať rozhodnutie správcu dane vychádzajúce z jeho zistení v procese daňovej kontroly poukazovaním na procesné pochybenia správcu dane, nekorektným hodnotením zamestnancov správcu dane bez predkladania dokladov a dôkazov preukazujúcich jeho tvrdenia. Žalovaný poukázal na to, že žalobca takýto spôsob obrany používa v procese výkonu daňovej kontroly vo všetkých svojich dcérskych spoločnostiach, ktoré dodávali tovar alebo službu, kde je/bol štatutárnym orgánom, prípadne spoločníkom S.. Námietka zaujatosti, ktorou žalobca opakovane namieta, je vo všeobecnej rovine, bez uvedenia konkrétneho zamestnanca správcu dane (žalobca žiada vylúčiť všetkých zamestnancov správcu dane), bez preukázania existencie okolností, ktoré jeho nestrannosť objektívne spochybňujú, s návrhom presunu výkonu daňových kontrol do kompetencie

iného nezávislého orgánu štátnej správy.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

IV.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c OSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je nutné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP). V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Základným poslaním správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní (čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky); ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy ukrátená, dovolala súdu, ako nezávislému orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Podstatou konania v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti OSP je preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správny orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 60 ods. 1 daňového poriadku zamestnanec príslušného orgánu je z daňového konania vylúčený, ak so zreteľom na jeho pomer k veci alebo k účastníkovi konania možno mať pochybnosť o jeho nezáujatosti.

Podľa § 60 ods. 2 daňového poriadku zamestnanec príslušného orgánu je z daňového konania vylúčený aj vtedy, ak sa v tej istej veci zúčastnil daňového konania ako zamestnanec orgánu iného stupňa.

Podľa § 60 ods. 3 daňového poriadku zamestnanec príslušného orgánu zúčastnený na daňovom konaní je povinný neodkladne oznámiť príslušnému nadriadenému zamestnancovi tohto orgánu skutočnosti uvedené v odsekoch 1 a 2 a ďalšie skutočnosti preukazujúce zaujatosť zamestnanca príslušného orgánu.

Podľa § 60 ods. 4 daňového poriadku ak sa účastník daňového konania dozvie skutočnosti preukazujúce vylúčenie zamestnanca podľa odsekov 1 a 2, môže podať príslušnému orgánu námietku zaujatosti najneskôr do 15 dní odo dňa, keď sa o tejto skutočnosti dozvedel. V námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, skutočnosť, pre ktorú má byť tento zamestnanec vylúčený, kedy sa účastník daňového konania podávajúci námietku zaujatosti o skutočnosti preukazujúcej vylúčenie zamestnanca dozvedel a dôkazy na preukázanie skutočnosti, ktoré odôvodňujú podanie námietky zaujatosti okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na neskôr uplatnenú námietku zaujatosti a na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, sa neprihliada a príslušný orgán túto skutočnosť oznámi tomu, kto námietku podal; postup podľa § 13 sa v takom prípade neuplatní.

Podľa § 60 ods. 6 daňového poriadku o námietke zaujatosti rozhodne jeho najbližšie nadriadený vedúci zamestnanec, ktorý môže rozhodnúť o vylúčení zamestnanca aj z vlastného podnetu. Námietku zaujatosti nemožno podať voči prezidentovi finančnej správy, riaditeľovi daňového úradu a riaditeľovi colného úradu.

Podľa § 60 ods. 7 daňového poriadku proti rozhodnutiu o námietke zaujatosti podľa odseku 6 nie sú prípustné opravné prostriedky. Na opakovanú námietku zaujatosti podanú z toho istého dôvodu, o ktorej už bolo rozhodnuté, sa neprihliada.

V.

Úlohou krajského súdu bolo v rozsahu žalobných dôvodov preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného a posúdiť, či tento postupoval správne, keď potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni správcom dane, ktorým nebol žalobcovi priznaný nadmerný odpočet DPH za zdaňovacie obdobie február 2013 v sume 10.187,74 Eur, bola mu vyrubená vlastná daňová povinnosť na DPH v sume 17.812,26 Eur, t. j. vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 28.000 Eur.

Ustanovenie § 60 daňového poriadku upravuje inštitút vylúčenia zamestnanca príslušného orgánu z daňového konania, a to formou uplatnenia námietky zaujatosti. Zaujatosťou vo všeobecnosti možno rozumieť určitý pomer zamestnanca správcu dane k daňovému subjektu, alebo veci, ktorá je predmetom konania. Dôvodom vylúčenia je aj účasť zamestnanca na konaní v tej istej veci pred orgánom iného stupňa.

Námietka v daňovom konaní predovšetkým plní funkciu osobitnej sťažnosti smerujúcej v daňovom konaní na nápravu procesných väd, v tomto prípade špeciálne zameranej na vyjadrenie nespokojnosti s postupom konkrétne označeného zamestnanca správcu dane v konkrétnom daňovom konaní, tzn., že môže smerovať len voči takým vadám v daňovom konaní, ktoré majú priamu spojitosť so správaním tejto konkrétnej osoby a očakávaným výsledkom je alebo náprava v jej správaní nadriadeným orgánom alebo výmena osoby na tomto poste. Typickým príkladom môže byť otázka dôstojnosti alebo odbornosti vedenia daňového konania takouto osobou. Uvedený charakter a poslanie námietky potvrdzuje aj ust. § 60 ods. 7 daňového poriadku, ktoré vylučujúce možnosť podať opravný prostriedok proti rozhodnutiu o námietke zaujatosti.

Keďže námietka zaujatosti podaná účastníkom v režime § 60 daňového poriadku je jednoznačne procesným inštitútom zameraným na nápravu procesných chýb v daňovom konaní spojených s činnosťou konkrétneho zamestnanca správcu dane, nie je povinnosťou žalovaného zaoberať sa meritom predmetnej námietky, ak dôjde k záveru, že zákonné podmienky pre podanie námietky nie sú splnené. Ide o prípady, kedy je námietka zaujatosti formulovaná všeobecne, bez uvedenia konkrétnych skutočností odôvodňujúcich podanie námietky zaujatosti a zároveň bez uvedenia dôkazov preukazujúcich tieto skutočnosti. Žalobcom uplatnené námietky zaujatosti vo vyjadrení k protokolu z daňovej kontroly a v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane spadajú presne do tejto kategórie

námietok. Postup žalovaného a správcu dane, ktorí sa takto všeobecne formulovanými námietkami žalobcu nezaoberali, nie je možné považovať za nesprávny. Práve naopak, tento postup je výsledkom ústavne konformného výkladu ustanovenia § 60 daňového poriadku a bráni sa ním pred umelým predlžovaním daňového konania z dôvodu opakovaného uplatňovania všeobecne formulovaných a neodôvodnených námietok zaujatosti. Posúdenie postupu žalovaného krajským súdom, keď trval na rozhodnutí o nedostatočne formulovanej námietke zaujatosti, v zmysle uvedeného nie je správne a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podobný právny názor bol vyslovený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 6Sžf/16/2009 zo dňa 23. februára 2011.

V ďalšom konaní krajský súd opätovne prejedná vec v medziach žaloby, dôsledne sa vysporiada so všetkými podstatnými námietkami, posúdi podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty a návrhy žalobcu, znova o nej rozhodne a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodní.

VI.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval. Bude povinnosťou krajského súdu v novom rozhodnutí podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 3 OSP rozhodnúť opätovne aj o trovách a ich náhrade v rámci prvostupňového, ako aj odvolacieho konania.

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že aj napriek tomu, že odvolanie žalovaného proti rozsudku krajského súdu bolo podané dňa 08. júla 2016, t. j. odvolacie konanie bolo začaté už po účinnosti zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku, postupoval odvolací súd podľa ust. § 492 ods. 2 SSP z dôvodu, že rozsudok krajského súdu ešte nenadobudol právoplatnosť, preto nemohol súd posudzovať odvolanie žalovaného ako kasačnú sťažnosť a v konaní postupovať podľa Správneho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.